

eul_wid: gsg-aa

Ἀσκληπιάδης ὁ Τραγίλου · Asclepiades of Tragilus

Tragic Myths and Legends

Ἀποσπάσματα

Period: Κλασική Classical

Dialect: Ἀττική Attic (frg)

Domain: Μυθιστορία Fiction

Format: Πεζός Prose

t1-28 ΤΡΑΓΩΙΔΟΥΜΕΝΑ. E LIBRO PRIMO.

t1-29 (t) Probus ad Virgil. Georg. III, 255: Potnia urbs est Boeotiae, ubi Glaucus, Sisyphei filius et Meropes, ut Asclepiades in Tragodumen o n lib. I ait, habuit equas quas assueverat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent et perniciosius. Ipsum autem, quum alimenta defecissent, devoraverunt in ludis funebribus Peliae. E LIBRO SECUNDO. ^[5]

t1-30 (t) Schol. Apoll. Rh. II, 562: Προέηκε πελιάδ α: Ὅτι διὰ πελειάδος ἐπέιρασαν οἱ Ἀργοναῦται τὰς Συμπληγάδας, καὶ Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Τραγωδουμένων. Ib. ^[1]

t1-31 II, 328: Πελειὰς δὲ εἶδος περιστερᾶς, ὥς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν. Ὅτι δὲ ἐχρήσαντο περιστερᾶ πλεῖν μέλλοντες, καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν Τραγωδουμένοις φησίν. Schol.

³ in Hom. Odys. μ, 69: Τυρὼ ἢ Σαλμωνέως ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγχευε Κρηθέα, καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσονα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμέδης. Τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν, ἵνα αὐξηθῇ τῷ υἱῷ παράσχη. Ἡ δὲ τοῦ Ἰάσονος μήτηρ Ἀλκιμέδη δέισασα δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. Τραφεὶς δὲ καὶ ἡβήσας ἔρχεται εἰς Ἴωλκὸν ἀπαιτῶν τὴν πατρῶαν ἀρχὴν τὸν Πελίαν. Ὁ δὲ ἔφασκεν χρῆναι αὐτὸν πρότερον διακομίσει τὸ χρυσοῦν δέρας ἀπὸ Κόλχων, καὶ τοὺς πυριπνόους ἀνελεῖν ταύρους. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰάσων λέγει τῷ Χείρωνι. Καὶ αὐτῷ ὁ Χείρων συνεκπέμπει τοὺς ἡιθέους. Κατασκευάζει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν Ἀργῷ. Πλέοντες δὲ ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὴν τῶν Βιθυνῶν χώραν. Καὶ ὁρῶσι τὸν Φινέα πηρὸν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Ἐχων γὰρ παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς Βορέου καὶ ἐπιγῆμας Εὐρυτίαν δίδωσιν αὐτοὺς τῇ μητρὶ διαβληθέντας πρὸς ἀναίρεσιν. Ζεὺς δὲ χαλεπήνας λέγει αὐτῷ πότερον βούλεται ἀποθανεῖν ἢ τυφλὸς γενέσθαι. Ὁ δὲ αἰρεῖται μὴ ὁρᾶν τὸν ἥλιον. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ Ἥλιος Ἀρπυίας ἐπιπέμπει αὐτῷ, αἵτινες εἴποτε μέλλοι ἐσθίειν, αὐτοῦ [τὰ βρώματα] διήρπαζον ἐμβάλλουσαι φθοράν τινα. Καὶ οὕτω Φινεὺς ἐτιμωρεῖτο. Τοῦτον οὖν τὸν Φινέα θεωρήσαντες οἱ περὶ τὸν Ἰάσονα παρεκάλουν ὑποθέσθαι πῶς δεῖ διαπλεῦσαι τὰς Πλαγκτὰς λεγομένας πέτρας. Ὁ δὲ εἶπεν, ἐὰν τὰς Ἀρπυίας ἀπαλλάξωσι τῆς πρὸς αὐτὸν ὁρμῆς. Θέντες δὲ συνθήκας ἐπαγγέλλονται αὐτῷ τοῦτο δρᾶσαι. Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς, πόσον δύναται ἔχειν τάχος ἡ Ἀργῷ; φάντων δὲ πελειάδος, ἐκέλευσεν ἀφεῖναι περιστερὰν κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν πετρῶν, κὰν μὲν μεσολαβηθῇ, μὴ πλεῖν, ἐὰν δὲ σωθῇ, τότε περαίνειν τὸν πλοῦν. Οἱ δὲ ταῦτα

ἀκούσαντες ποιοῦσι, κατασχεθείσης δὲ τῆς περιστερᾶς διὰ τῆς οὐρᾶς, προσβάλλουσι τῇ Ἀργοῖ δυοῖν **** [Συμ]πληγάδες πέτραι συνελθοῦσαι τῆς νεῶς συμμύουσιν, αὐτοὶ δὲ σώζονται. Οἱ δὲ Βορειάδαι Ζήτης καὶ Κάλαις ἀποδιώκουσι τὰς Ἀρπυίας ἀπὸ τῶν Φινέως δειπνῶν. Καὶ οὕτω παραγίνονται εἰς Κόλχους. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. ^[40]

- ⁴ Apoll. Rhod. II, 178: [Ἀγηνορίδῃ ς] Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστὶν (Φινεὺς), ὡς Ἑλλάνικος. Ὡς δὲ Ἡσίοδος φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδῃ καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φασίν. Ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου Φοίνικι γίνεται Κίλιξ καὶ Φινεὺς καὶ Δόρυκλος. Ὁ δὲ Ἀτύμνιος κατὰ μὲν ἐπὶ κλησιν καὶ αὐτὸς τοῦ Φοίνικος, ταῖς δὲ ἀληθείαις τοῦ Διός. Ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ βασιλεῦσαι ἱστοροῦσιν [τὸν Φινέα], ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ὡς φησιν Ἑλλάνικος. E LIBRO TERTIO. ^[10]
- ⁵ (t) Schol. Pindar. Pyth. II, 39: Ἀσκληπιάδῃς δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Τραγωδουμένων οὕτω γράφει: «Προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι ὡς καὶ μανεῖν ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τρόχου δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυέλλης αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναι φασιν.» E LIBRO QUARTO. ^[5]
- ⁶ (t) Harpocratio: Δυσσάλης ... Ἀσκληπιάδῃς δ' ἐν δ' Τραγωδουμένων τὸν Δυσσάλην αὐτόχθονα εἶναί φησι, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοῖ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νίσαν (Μίσαν?). E LIBRO SEXTO. ^[1]
- ⁷ (t) Suidas: Ῥησίαρχος, ὃς ἐρέει τὰ θέσφατα, παρ' Ἐπιχάρμῳ ἦτοι παρὰ τὴν Ῥῆσιν εἶρηκεν, ἥ, ὡς Ἀσκληπιάδῃς ἐν ἔκτῳ Τραγωδουμένων, ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἶπεῖν. Ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος. Schol. ^[1]
- ^{8a} Pindar. Pyth. IV, 313: Ἀσκληπιάδῃς ἐν ἔκτῳ Τραγωδουμένων ἱστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης Ὑμέναιον, Ἰάλεμον, Ὀρφέα. Schol.
- ^{8b} Apoll. Rh. I, 23: Εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην, Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, κατὰ δὲ ἐνίους Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας. Schol.
- ^{8c} Vatican. Eurip. Rhes. 892: Καὶ Ἀσκληπιάδῃς ἐν τ[ῷ] ἔκτῳ Τραγωδουμένων [πλείους τῆς Καλλιόπης λέγει παῖδας ἐν τούτ[οις]. «Καλλιόπῃ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα μιχθέντα γεν[νῆσαι] φασιν] Λίν[ον] τὸν πρεσβύτατον, καὶ τρεῖς μετ' ἐκεῖνον, Ὑμέναιον, [Ἰάλεμον,] Ὀρφέα τῷ δὲ νεωτάτῳ τὴν μὲν ἐπιθυμίαν εὐμάτων ἐμπεσεῖν, καὶ περὶ τὴν μουσικὴν πάντων. Οὐ μὴν τοιοῦτό γε πάθος γενέσθαι.» E LIBRIS INCERTIS. ^[5]
- ⁹ Schol. Pindar. Nem. VII, 62: Ἀσκληπιάδῃς διὰ τῶν Τραγωδουμένων φησὶν οὕτως: «Περὶ μὲν οὖν τοῦ θανάτου (sc. τοῦ Νεοπολέμου) σχεδὸν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ συμφωνοῦσι, τελευτῆσαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ Μαχαιρέως, ταφῆναι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεῶ, μετὰ δὲ ταῦτα Μενέλαον ἐλθόντα ἀνελεῖν, καὶ τὸν τάφον ποιῆσαι ἐν τῷ τεμένει.» Τὸν Μαχειρέα φησὶν υἱὸν εἶναι τοῦ Δαΐτα. Harpocratio: Μελανίππειον. ^[5]
- ¹⁰ Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λυκόφρονος. Μελανίππου τοῦ Θησέως ἡρῶν ἐστίν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδῃς Τραγωδουμένοις. Schol.
- ¹¹ Hom. Il. γ, 325: Πορφύριός φησιν ἱστορεῖν τὸν γράψαντα τὰ Τραγωδούμενα ὅτι ὁ θρέψας τὸν Πάριν νομεὺς Ἀρχιάλος. Schol.
- ¹² Il. ζ', 155: [Βελλεροφόντῃ ν.] Οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Ἰππόνους ἀνελὼν δὲ Βέλλερων τὸν Κορινθίων δυνάστην Βελλεροφόντης ἐκλήθη. Ἦν δὲ φύσει μὲν παῖς Ποσειδῶνος, ἐπὶ κλησιν δὲ Γλαύκου. Λαβὼν δὲ παρὰ Ποσειδῶνος τὸν Μεδούσης τῆς Γοργόνης Πήγασον πτερωτὸν ἵππον (διὰ γὰρ τοῦτο ἔσχε καὶ τὴν προσηγορίαν, ὅτι ἐκπετηδήκοι ἐκ τοῦ τῆς Γοργόνης τραχήλου), τούτῳ ἐπωχεῖτο. Δράσας δὲ ἐμφύλιον φόνον, Βέλλερων γάρ τινα, ὡς ἔφην, τῶν πολιτῶν

ἀποκτείνας, φεύγει εἰς Ἄργος. Τυχὼν δὲ καθαρσίῳ παρὰ Προΐτου τοῦ βασιλέως, μετ' αὐτοῦ διέτριβεν. Ἄντεια δὲ ἡ τοῦ Προΐτου γυνή, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδεῖτο ὅπως αὐτῇ συνευνασθῇ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὅσιον ἀντέλεγεν. Ἡ δὲ Ἄντεια δέισασα μὴ τῷ Προίτῳ προλαβὼν ἐξείποι τοὺς αὐτῆς ἔρωτας, ἔφθασε τὸν Βελλεροφόντην κατειποῦσα, ὡς ἄρα εἴη βεβιασμένη πρὸς αὐτοῦ. Ὁ δὲ Προΐτος αὐτόχειρ μὲν οὐκ ἡβουλήθη τὸν Βελλεροφόντην ἀποκτείνειν, πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν Ἰοβάτην, ἀδοκῆτως καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα γράμματα. Ὁ δὲ πολλοῖς αὐτὸν ἐγγυμνάσας ἄθλοις, ὡς οὐχ ἑώρα φθειρόμενον, ὑπετόπησε τὴν κατ' αὐτοῦ στρατηγηθεῖσαν δεινὴν καταβουλὴν· τοσοῦτον γὰρ κακῶν ὄχλον τῇ δυνάμει κατηγωνίσσατο. Ἐδωκε δὲ αὐτῷ πρὸς γάμον τὴν ἰδίαν θυγατέρα Κασάνδραν καὶ τῆς βασιλείας μοῖράν τινα. Λέγεται δὲ αὐτὸν ἐπαρθέντα ἐφ' οἷς ἔπραξε θελῆσαι μετὰ τοῦ Πηγάσου τὸν οὐρανὸν κατοπτεῦσαι· τὰ γὰρ νῶτα, ὡς ἔφημεν, πτερωτὰ εἶχεν ὁ ἵππος· τὸν δὲ Δία μνησίαντα οἴστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ, ὥστε ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ τῆς Λυκίας πεδῖον τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον Ἀλήιον πεδῖον, ἀλᾶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα, τὸν δὲ ἵππον λαβεῖν τὴν Ἡῶ δεηθεῖσαν ὑπὸ Διὸς δῶρον πρὸς τὸ ἀκόπως περιέναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγωδουμένοις. Schol. ^[30]

- ¹³ Ven. Hom. Il. η, 467: Λήμνιοι τὰς ἐξ ἔθους τῇ Ἀφροδίτῃ θυσίας μὴ ἀποδιδόντες καθ' αὐτῶν θάνατον ἐνομοθέτησαν. Τὴν γὰρ θεὸν λέγεται ὀργισθεῖσαν τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἡμερόν τινα τῶν Θρακίων ἐμβαλεῖν γυναικῶν, τῶν δὲ ἰδίων ἀμελῆσαι καὶ καθέζεσθαι ἐφ' ἡσυχίας. Διέβαινον οὖν εἰς τὴν Θράκην περιέποντες καὶ συμμιγνύμενοι ταῖς ἐνταῦθα. Ταῖς δὲ γυναιξὶ τῶν Λημνίων ἔκτοπον λύσαν ἐμπεσεῖν ὥστε ψηφίσασθαι πάσας ἀνδροκτονεῖν, καὶ μὴ τῆς ἐπιβουλῆς ταύτης ἀποτυχεῖν. Γενομένου δὲ τούτου τοῦ ἀτυχήματος περὶ τοὺς ἄνδρας, λέγεται τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Ἀργοῦς ἐξοκεῖλαντα τῇ κρατίστῃ πασῶν Ὑψιπύλῃ μιγῆναι· ἐξ ἧς φασὶ γενέσθαι Εὐνῆον. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν τοῖς Τραγωδουμένοις. Schol. ^[10]
- ¹⁴ Hesiod. Theog. 223: Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Τραγωδουμένοις φησὶν, εἰς κύκνον μεταβληθέντα τὸν Δία Νεμέσει μιγῆναι. Schol.
- ¹⁵ Venet. ad Eurip. Orest. 1640: Ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ ὑπὸ ὄφεως δηχθέντα αὐτὸν (τὸν Ὁρέστην) ἐκεῖ (ἐν Ἀρκαδίᾳ) τελευτῆσαι. Schol.
- ¹⁶ Eurip. Alc. 1: Ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστίν, ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. Οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν Τραγωδουμένοις. Apollodor. ^[5]
- ¹⁷ II, 1, 3, 3: Ἄργον τὸν πανόπτην ... Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου, Κέρκωψ δὲ Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς, Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει. Idem III, 7, 1: Μίνως δὲ. ^[5]
- ¹⁸ .. γήμας Πασιφάην τὴν Ἥλιου καὶ Περσηίδος, ὡς δ' Ἀσκληπιάδης φησὶ, Κρήτην τὴν Ἀστερίου θυγατέρα, παῖδας μὲν ἐτέκνωσε Κατρέα κτλ. Schol.
- ^{19a} Apoll. Rh. I, 156: Νηλεὺς ἔσχε παῖδας ἐκ μὲν Χλωρίδος Νέστορα, Περικλόμενον, Χρόμιον· ἐκ δὲ διαφόρων γυναικῶν Ταῦρον, Ἀστέριον, Πυλάωνα, Δηΐμαχον, Εὐρύβιον, Ἐπιλέοντα, Φράσιν, Ἀντιμένη, [Εὐαγόραν,] ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶ, (καὶ) Ἀλάστορα. Hyginus Poet. ^[5]
- ^{19b} Astron. c. 21, de Hyadibus: Has autem Pherecydes Atheniensis Liberi nutrices esse demonstrat numero septem, quas etiam ante nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina sunt haec, Ambrosia, Eudora, Phaesytle, Coronis, Polyxo Phaeo, Thyone. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae, et praeter Ambrosiam omnes ad Thetym profugisse, ut ait Asclepiades. Schol. ^[5]

Homer. Odyss. λ, 582: Τάνταλος Διὸς καὶ Πλουτοῦς συνδιατρίβων τοῖς θεοῖς καὶ συνεστιώμενος αὐτοῖς ἀπλήστως διετέθη. Κλέπας γὰρ τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν, οὐκ ἔξδον αὐτῷ, ἔδωκε τοῖς ὁμήλιξιν. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντα τὸν Δία ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμεστο, ἀνατρέψαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. ^[5]

21a Eurip. Phoen. 45: Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἐκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ τὸ δυσαινίγμα τῆς Σφιγγός. Λόγιον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἀπαλλαγῆσεσθαι τῶν κακῶν, πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφιγγός λύσειαν χρησμούς, ὅποτε δὲ μὴ συνίοιεν, ἀρπάζειν αὐτὴν ὄντινα ἂν τῶν πολιτῶν βούλοιο. Athenaeus X: Καὶ τὸ τῆς Σφιγγός δὲ αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς Τραγωδουμένοις τοιοῦτον εἶναί φησιν. Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή, καὶ τρίπον, ἀλλάσσει δὲ φύσιν μόνον, ὅς' ἐπὶ γαῖαν ἐρπετὰ γίνονται, καὶ ἂν' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον. ^[5]

21b Ἄλλ' ὁπότεν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνει, ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ. Schol.

22 Hom. Od. λ, 269: Γημαμένη (sc. Μεγάρα) Ἡρακλεῖ παῖδας ἴσχει Θηριόμαχον καὶ Κρεοντιάδην. Βαδίζοντος δὲ αὐτοῦ εἰς ἄδου ἐπὶ τὸν τοῦ κυνὸς ἄθλον, Λύκος ὁ τῶν Θηβῶν βασιλεὺς πεισθεὶς Ἥρᾳ καταστέφει τοὺς Ἡρακλέους παῖδας ἵνα θύσῃ· οὐ γὰρ αὐτὸν ἐπανήξειν ὦετο. Παραγενόμενος δὲ Ἡρακλῆς ἀναιρεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου παῖδας. Μανεῖς δὲ διὰ τὴν Ἥραν κτείνει τοὺς ἰδίους. Ἐμελλε δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἴφικλέα, εἰ μὴ ἔφθασεν Ἀθηνᾶ κωλύουσα. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. ^[10]

23 Homer. Odyss. λ, 326: Ἀμφιάραος ὁ Ἰοκλέους γήμας Ἐριφύλην τὴν Ταλάου καὶ διενεχθεὶς ὑπὲρ τινων πρὸς Ἀδραστον, καὶ πάλιν διαλυθεὶς ὀρκούμενος ὠμολόγησεν ὑπὲρ ὧν ἂν διαφέρωνται πρὸς ἀλλήλους αὐτός τε καὶ Ἀδραστος ἐπιτρέψειν Ἐριφύλην κρίνειν καὶ πείθεσθαι αὐτῇ. Μετὰ δὲ ταῦτα γινομένης τῆς ἐπὶ Θήβας στρατείας, ὁ μὲν Ἀμφιάραος ἀπέτρεπε τοὺς Ἀργεῖους καὶ τὸν ἐσόμενον ὄλεθρον προεμαντεύετο. Λαβοῦσα δὲ ἡ Ἐριφύλη τὸν ὄρμον παρὰ τοῦ Πολυνείκου τὸν τῆς Ἀρμονίας, προσέθετο τοῖς περὶ τὸν Ἀδραστον βιαζομένοις τὸν Ἀμφιάραον [συστρατεύειν αὐτοῖς. Τὸν δὲ Ἀμφιάραον] ἰδόντα τὴν τῶν δώρων ὑποδοχὴν καὶ πολλὰ τὴν Ἐριφύλην αἰτιασάμενον, αὐτὸν μὲν ἐξορμήσαι πρὸς τὴν στρατείαν, Ἀλκμαίωνι δὲ προστάξαι μὴ πρότερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας πορεύεσθαι πρὶν ἀποκτεῖναι τὴν μητέρα. Ταῦτα δὲ πάντα δρᾶσαι λέγεται τὸν Ἀλκμαίωνα, καὶ διὰ τὴν μητροκτονίαν μανῆναι. Τοὺς δὲ θεοὺς ἀπολῦσαι τῆς νόσου αὐτὸν διὰ τὸ ὁσίως ἐπαμύνοντα τῷ πατρὶ τὴν μητέρα κατακτεῖναι. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. ^[20]

24 Homer. Odyss. λ, 321: Θησεὺς ὁ Αἰγέως ἔχων παῖδα Ἴππόλυτον ἐξ Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἔγημε Φαίδραν τὴν Μίνωος θυγατέρα τοῦ τῶν Κρητῶν βασιλέως. Εὐλαβούμενος δὲ μητρικῆς ἐπιβουλῆς πέμπει ἐξ Ἀθηνῶν τὸν υἱὸν Ἴππόλυτον Τροιζηνίων ἄρχειν. Ἦν γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν Πιτθέως Αἴθραν μητρῴα τις ἀρχὴ δεῦρο. Φαίδρα δὲ ἐρωτικῶς διατεθεῖσα τοῦ Ἴππολύτου, σφοδρῶς ἐπ' αὐτῷ τηκομένη τὸ μὲν πρῶτον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις ἰδρύσατο τὸ νῦν Ἴππολύτειον καλούμενον. Εἰς Τροιζῆνα δὲ ὕστερον παραγενομένη διενoeῖτο πείθειν τὸν νεανίσκον ὅπως αὐτῇ μιγείη. Χαλεπῶς δ' ἐκείνου προσδεξαμένου τὸν λόγον, λέγεται φοβηθεῖσαν αὐτὴν ἀντιστρέψαι τὴν αἰτίαν, καὶ πρὸς Θησέα διαβάλλειν ὡς Ἴππολύτου πείθοντος αὐτήν. Ὁ δὲ τριῶν ὡς φασιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος εὐχῶν εἶναι ὠμολόγησεν ὅ τι ἂν εὕξηται συντελέσειν, πιστεύσας τῇ Φαίδρᾳ μίαν τούτων ἡτήσατο παρ' αὐτοῦ τὸν τοῦ παιδὸς ὄλεθρον. Ἐκεῖνον μὲν οὖν ὁμολογοῦσι τὸ ἄρμα γυμνάζοντα, παραφανέντος ἐξαίφνης

ἀπὸ τῆς θαλάσσης ταύρου καὶ ταραχθέντων τῶν ἵππων, ἐλκόμενον ἀποθατεῖν. Τὴν δὲ Φαίδραν φανερώς γενομένης τῆς διαβολῆς ἀπάγξασθαι. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Schol. ^[20]

- ^{25a} Eurip. Hecub. 1273: [Κυνὸς ταλαίνης σῆμα α, ναυτίλοις τέκμα ρ] Περὶ τοῦ κυνὸς σήματος καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶν, ὅτι κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα. Tzetzes Lyc.
- ^{25b} 315: Σκύλακα τὴν Ἑκάβην λέγει (Lycophron), ὅτι κύων ἐγένετο, ὡς φησι μυθικῶς Εὐριπίδης: «Κύων γενήσῃ πύρς' ἔχουσα δέρματα.» Καὶ Ἀσκληπιάδης περὶ τοῦ τόπου, οὗ ἀνηρέθη· «Ὁ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.» Schol. ^[5]
- ²⁶ Homer. Od. κ, 2: Τρεῖς γὰρ Αἰόλους φασὶ γενενησθαι, πρῶτον τὸν τοῦ Ἑλλήνος, δεύτερον τὸν ἐξ Ἴπποτου καὶ Μελανίππης, τρίτον τὸν ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης. Πρὸς τοῦτον δέ φησιν ὁ Ἀσκληπιάδης, τὸν ἐκ Ποσειδῶνος (ἐλθεῖν τὸν Ὀδυσσεά). Probus ad Vergil Georg. ^[5]
- ²⁸ II, 84: Quidam putant, ut Asclepiades ait, Boream fuisse Celtarum regem, qui filiam Cyparissam amiserat et novum arboris huius genus primus in tumulto eius severit, ob eamque causam esse luctuosam cupressum. ^[5]